NUREMBERG II – ÎNFĂȚIȘAREA A DOUA

NUREMBERG II – ÎNFĂŢIŞAREA A DOUA

A doua zi, ninsoarea încetase. În schimb, peste Nuremberg bătea un vânt ce unduia covorul de zăpadă pufoasă, plimbând în toate părţile turbioanele sclipitoare ce păreau nişte tufişuri de foc. Oraşul părea o livadă insolită, coborîtă parcă din legendara Hiperboree nordică.

Ne-am reîntâlnit în sala tribunalului, cu excepţia ziaristului Ziegler. Refuzând să urmărească continuarea dezbaterilor tribunalului, acesta se întorsese la Paris. Dispoziţia personală şi impulsul fiecăruia erau pe lungimea de undă a iernii feerice, nu foarte friguroase, ce avea să constituie cadrul acestei a doua zi de dezbateri a celui de al II-lea Tribunal de la Nuremberg.

Voluminoasele dosare vărsate de avocaţi la dezbaterile tribunalului umpleau aproape întreg biroul rezervat grefierului. Preşedintele şi cei doi asesori schimbau pe şoptite impresiile lor din lectura dosarului deschis în faţa fiecăruia. Preşedintele declară şedinţa deschisă şi dădu imediat cuvântul acuzatorului public.

Acuzatorul public Stanislas Loubski – Onorat tribunal, domnilor juraţi, din chiar prima noastră audienţă, avocatul lui Adolf Hitler a încercat să acrediteze ideea că starea de legitimă apărare a clientului său justifică antisemitismul combativ al acestuia, deschizând astfel perspectiva admiterii circumstanţelor atenuante pentru acesta, pe care bază ar putea cere achitarea lui. Personal, mă înscriu în contra unei astfel de perspective.

Desigur, avocatul Georg Kleist a analizat cu obiectivitate modul cum a apărut şi s-a dezvoltat antisemitismul clientului său. Practic însă, acest aspect nu are prea mare importanţă pentru tribunal. Mulţi oameni devin antisemiţi din motive pe care fiecare în parte le consideră excelente, fără să comită însă crime contra omenirii.

Domnul avocat al celui de al III-lea Reich a încercat să convingă onoratul tribunal că Adolf Hitler s-ar fi aflat în legitimă stare de apărare. În acest sens, el a vărsat la dosarul apărării, ca dovadă, *Protocoalele Înţelepţilor Sionului,* text obscur şi dificil ce prezintă o aşa numită conspiraţie şi agresiune permanentă a Jidanilor contra tuturor popoarelor lumii. Cunosc aceste controversate şi îngrijorătoare *Protocoale*, care ar avea greutate în faţa tribunalului nostru, dacă autenticitatea lor ar putea fi dovedită, în care caz Adolf Hitler s-ar trezi dintr-o dată pe piedestalul marilor oameni din istoria omenirii. Avocatul lui Iuda a demonstrat însă că aceste *Protocoale* nu sunt decât un fals al poliţiei imperiale ţariste, comis cu intenţia de a-i discredita pe Jidanii din Rusia, pe care aceasta îi considera, nu fără dreptate, cei mai de temut inamici ai ei din interiorul împărăţiei Romanovilor.

Preşedintele Schoepf – Avocatul lui Hitler are de făcut vreo remarcă sau observaţie?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Avocatul lui Iuda nu a demonstrat nimic, reluând pe cont propriu vechea teză jidovească, după care *Protocoalele Înţelepţilor Sionului* ar fi un document fals, fără să ne spună în ce constă falsul. Repet şi subliniez: avocatul lui Iuda nu a demonstrat nimic! Pentru onoratul tribunal, importanţa acestui document nu constă în paternitatea *Protocoalelor* ci în chiar faptul existenţei lor, în descrierea tulburătoare, precisă şi anticipată a provocării şi izbucnirii Războiului mondial, a multor evenimente din cursul acestuia şi după el, evenimente în faţa cărora niciun tribunal adevărat nu poate să rămână indiferent.

Îmi rezerv dreptul de a dovedi autenticitatea acestui document, pe baza analizei atente şi a legăturii dintre aspectele vizibile sau cunoscute şi cele necunoscute. Pentru aceasta însă, o singură şedinţă a onoratului tribunal nu îmi va fi suficientă. Pe măsură ce domnul acuzator public va denunţa iniţiativele clientului meu, îmi voi permite să arăt, de fiecare dată, realitatea atacurilor jidoveşti, deja prevăzute în *Procoalele Înţelepţilor Sionului*, adică cu cel puţin patruzeci şi ceva de ani înaintea războiului.

Acuzatorul public Stanislas Lubski – Am luat notă, domnule avocat. Întrucât doresc ca onoratul tribunal să dezbată în ordine cronologică crimele inculpatului Adolf Hitler, sper să ne putem ocupa chiar astăzi de acţiunile clientului dumneavoastră contra Jidănimii, între momentul venirii lui la putere (30 ianuarie 1933) şi declararea războiului de către Germania, la 3 septembrie 1939.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Domnule acuzator public, v-aş rămâne îndatorat de aţi binevoi să vă reîmprospătaţi memoria! Comiteţi aceeaşi eroare sau aceeaşi uitare ca imensa majoritate a contemporanilor noştri. Nu clientul meu a declarat războiul, la 3 septembrie 1939, ci Anglia a declarat război Germaniei, urmată fiind, trei ore mai târziu, de către Franţa. Evident, Franţa a declarat acest război în urma invitaţiei imperioase din partea Londrei.

Este vorba nu de opinii ci de fapte, de evenimente istorice, iar onoratul tribunal ştie foarte bine că un fapt nu poate fi omis sau schimbat în nici un fel. De aceea se spune că faptele sunt încăpăţânate!

Acuzatorul public Stanislas Lubski – Totuşi, Hitler însuşi a invadat Polonia, în fruntea armatei sale.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Desigur, şi fără declaraţie de război, întrucât nu era vorba decât de o expediţie de pedepsire sau operație specială, pentru a descuraja Polonia să continue a ocupa culoarul german către Dantzig care, după tratatul de la Versailles, tăia Germania în două, în numele, chipurile, al dreptului popoarelor de a dispune de ele însele, în numele poate al umanismului, al conştiinţei universale şi milosteniei, probabil creştine… Trec peste acestea.

Important este că dreptul celui mai puternic, din 1918, se prezenta altfel în 1939, fiind în favoarea clientului meu. Adevăratul război mondial, cel ce a ruinat Europa, a început nu la 1 septembrie, ci la 3 septembrie 1939, când Anglia şi Franţa au declarat război Germaniei, sub pretextul perfid de a asigura independenţa Poloniei. Evenimentele ulterioare au dovedit că nu era vorba de Polonia ci de zdrobirea Germaniei şi a lui Hitler, campionul antisemitismului. Aceste afirmaţii le voi demonstra la momentul cuvenit. Pentru moment nu pun carul în faţa boilor. Încep aşa cum se cuvine, cu anul 1933.

Acuzatorul public Stanislas Lubski – De acord, domnule avocat. Aşadar, în 1933, când Hitler devine cancelarul Germaniei, programul acestuia se pune pe roate.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Domnule preşedinte şi onorat tribunal, doresc să ştiu dacă pledez în faţa unui adevărat tribunal popular european sau a unui tribunal inchizitorial? Ascultându-l pe acuzatorul public, cineva ar putea crede că totul este deja aranjat, încă de la a doua şedinţă a tribunalului iar clientul meu condamnat înaintea dezbaterilor, aşa cum sau petrecut lucrurile în cazul primului proces, Nuremberg I, cel din anii 1945-1946.

Preşedintele Schoepf – De ce îmi puneţi această întrebare, domnule avocat? Ea este injurioasă pentru tribunal! Dialectica acuzatorului public vă şochează, dar lucrurile nu se pot prezenta altfel, întrucât el este convins de vinovăţia lui Adolf Hitler, ca şi avocatul lui Iuda. Dumneavoastră pledaţi în faţa tribunalului pentru a scoate la lumină nevinovăţia lui Adolf Hitler, fostul cancelar al Germaniei. Acest lucru îl faceţi în calitate de vechi naţional socialist, lucru pe care tribunalul îl ştie şi îl preţuieşte.

Este foarte normal, ba chiar de dorit ca Adolf Hitler să fie apărat de un fost jurist naţional socialist, după cum este la fel de normal ca Iuda să fie apărat de un avocat Jidov, la fel de convins şi el de inocenţa poporului şi a clientului său. Ca avocaţi, niciunul dintre voi nu aveţi a judeca. Judecata o vor face juraţii, asesorii tribunalului şi eu însumi. În nici un caz nu poate fi vorba de un tribunal ipocrit şi inchizitorial, în genul celui din parodia judiciară intrată în istorie sub numele de Nuremberg I.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Mulţumesc, domnule preşedinte, pentru aceste precizări, de care iau act cu satisfacţie. Voi încerca să domin iritaţia ce mă cuprinde când aud cuvinte şi expresii din arsenalul propagandistic jidovesc, de după ultimul Război mondial. Regret că voi provoca probabil acuzatorului public o iritaţie egală cu a mea, dar trebuie să declar onoratului tribunal că politica anti-jidovească a cancelarului Adolf Hitler, între 1933 şi 1939, a fost o capodoperă de moderaţie, ba chiar de delicateţe!

Preşedintele Schoepf – Domnule avocat, vă rog să nu deschideţi o dezbatere politică în faţa tribunalului.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Acest lucru nu este necesar, domnule preşedinte. Va fi suficientă evocarea faptelor bine stabilite din punct de vedere istoric. Evocând confruntarea dintre Hitler şi Jidănime sau Iuda, prima chestiune care se pune este cine a început! Succesiunea evenimentelor este clară: cel ce a început confruntarea a fost Iuda, poporul jidovesc. O afirm şi o dovedesc îndată.

Onorat tribunal, domnule preşedinte, domnilor juraţi, clientul meu preia cancelaria Germaniei la data de 30 ianuarie 1933. Şase săptămîni mai târziu, la 13 martie 1933, Comitetul executiv al Congresului Jidănesc din Statele Unite, cea mai puternică organizaţie jidovească din acel moment, se reuneşte în mod solemn iar unul dintre liderii lui, domnul J. Tanenbaum, declară următoarele: « *pe plan comercial, o mare ţară industrială ca Germania nu se poate izola complet de restul lumii*[1]».

Deşi Congresul jidovesc nu ordonă imediat boicotarea economică a Germaniei, lucru ce va interveni peste câteva săptămâni, războiul economic contra hitlerismului începe imediat, practic în toate ţările în care Jidanii se bucurau de o suficientă înfluenţă.

Nu s-a putut găsi un ordin formal, negru pe alb, dar se ştie că toate deciziile importante ale Jidanilor sunt sau comportă aspecte secrete. Ei utilizează curent ceea ce în Africa se numeşte « telefonul arăbesc ». Fapt este că imediat apar la Londra, de exemplu, inscripţii precum «*no German goods sold here*» sau «*no German travellers should call here*».

În 1933, boicotarea comerţului unui Stat reprezenta un veritabil act de război. Hitler îşi propunea să refacă ţara sa, ruinată de tratatul de la Versailles, să rezolve chestiunea aparent imposibilă a celor opt milioane de şomeri, în condiţiile în care Germania nu dispunea de niciun fel de creanţe faţă cu alte State. În aceste condiţii, Statul german nu putea supravieţui fără să exporte o parte din producţia sa industrială. Marasmul economic era dominant, ca urmare a prăbuşirii de la *Wall Strett (*octombrie 1929). Fiecare ţară se apăra contra vecinului. Pretutindeni vedeai sloganuri ca : «*Bay British*» sau «*Achetez français*» .

La aceste dificultăţi conjuncturale, poporul jidovesc adaugă greutatea războiului economic, considerând că acesta este suficient pentru a-l alunga pe Hitler de la putere. Vă rog să reţineţi, domnule preşedinte că, pe vremea aceea, clientul meu încă nu luase nicio măsură serioasă contra Jidanilor din Germania. Practic, acesta este începutul celui de al II-lea Război mondial, care va dura doisprezece ani, din cadrul noului război de o sută de ani, pe care poporul jidănesc îl duce din 1917 contra germanismului civilizator.

Avocatul lui Iuda ceru şi obţinu cuvântul – Aşadar, graţie antisemitismului confratelui meu, al II-lea Război mondial continuă încă, în faţa acestui tribunal popular european! Poate însă, avocatul lui Hitler, să ne explice cum sperau Jidanii, în naivitatea lor, să câştige războiul contra Germaniei, prin simplul boicot economic al comerţului acesteia?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Nu este nevoie să răspund eu la această întrebare. Jidanii înşişi au dat răspunsul cuvenit în *Protocoalele Înţelepţilor Sionului.* Mă mulţumesc să citez:

« *Pentru succesul cauzei noastre, este necesar ca, pretutindeni unde lucrul este posibil, războaiele să nu aducă niciun avantaj teritorial celor interesaţi ; în acest fel, războiul va fi purtat la nivelul bazei lui economice, naţiunile fiind obligate să recunoască forţa dominaţiei noastre*[2]».

Acesta este începutul demonstraţiei mele privind autenticitatea *Protocoalelor Înţelepţilor Sionului*, urcând de la vizibila ofensivă jidovească contra comerţului celui de al III-lea Reich, la mereu crescânda poftă sau insaţiabilitate iudaică.

Preşedintele Schoepf – Avocatul lui Iuda are cuvântul.

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Recunosc boicotul economic al Germaniei, îndată după luarea puterii de către Hitler, dar neg orice legătură între acest fapt şi *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*. Pur şi simplu, Jidănimea a răspuns la agresiune prin mijloacele de care dispunea.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Pardon! Care agresiune?

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Dovezile sunt fără de număr. Hitler se pregătea încă din 19 noiembrie 1919. Citez dintr-un memoriu redactat de el:

« *Antisemitismul pasional va sfârşi totdeauna prin progromuri. Dimpotrivă, antisemitismul raţional va trebui să conducă la o luptă organizată, definită prin legea contra privilegiilor de care se bucură Jidanul, şi prin care acesta se distinge de ceilalţi străini ce trăiesc printre noi. Fără îndoială, ultimul obiectiv al antisemitismului raţional va trebui să fie expulzarea tuturor Jidanilor din Germania*[3]».

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Iată cuvintele unui om cu scaun la cap. Ele ilustrează moderaţia clientului meu. Înainte de a ajunge la putere, Hitler se pronunţă contra pogromurilor, deci exclude perspectiva de a trebui să lichideze într-o zi şase milioane de Jidani, declarându-se pur şi simplu în favoarea unei măsuri ce ţine de suveranitatea Statelor. Orice guvern popular – subliniez că regimul lui Hitler a fost popular la nivelul 99%.

Orice guvern are dreptul de a expulza de pe teritoriul său pe străinii care, dintr-un motiv sau altul, nu îi sunt pe plac. Statul izraelian contemporan a expulzat Palestinienii din ţara lor în lagăre de concentrare sau i-a închis, iar cei care au rămas pe loc protestează necontenit. Cum am putea admite aceste măsuri pentru Jidanii din Israel, fără să le admitem şi pentru clientul meu? Aşa că, dragul meu confrate, permiteţi-mi să zâmbesc după ultimul dumneavoastră citat, ales cam cu stângăcie. Ştiam de mult că atingerea epidermei unui Jidan reprezintă o crimă contra omenirii, iar tăierea în bucăţi a unui Goim, de exemplu a unui Palestinian, nu are nicio importanţă. Odată în plus, dovada clară a ceea ce spun se găseşte în *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*. Citez:

« *În faţa lui Dumnezeu, fiecare dintre morţii noştri valorează cât o mie de Goimi*[4] ».

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Domnule preşedinte, acest auditorium este oare pus la dispoziţia naziştilor sau este un tribunal ce exprimă dreptul?

Preşedintele Schoepf – Confratele domniei voastre îşi apără clientul după cum crede de cuviinţă. Tribunalul aşteaptă însă din partea domniilor voastre, ambii avocaţi, să reveniţi la tema pledoariilor respective, adică starea de legitimă apărare în care s-a găsit sau nu s-a găsit Hitler, apoi toate acţiunile lui începând cu 1933.

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Contest cu toată energia starea de legitimă apărare a lui Hitler. Boicotul economic al Germaniei, de după 30 ianuarie 1933, nu era decât un răspuns la persecuţiile clare contra Jidanilor.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Odată în plus, care persecuţii stimabile confrate?

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Persecuţiile contra Jidanilor, contra bunurilor acestora. Prin programul lor din 24 februarie 1920, la paragraful VI, naziştii cereau ca funcţiile administrative să fie rezervate exclusiv cetăţenilor Reichului. O astfel de măsură viza aproximativ 4000 de Jidani: 1832 din învăţământ, 286 de magistraţi, 282 de funcţionari ai Poştei şi Căilor Ferate, 1545 de funcţionari diverşi[5].

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Confratele meu o ia înaintea Istoriei. Pentru el, discursul lui Hitler, din berăria Hofbraü (24 februarie 1920) însemna deja «persecuţii». Acţiunea respectivă a lui Hitler nu a fost nimic alta decât un discurs în faţa a două mii de oameni ce beau liniştiţi o halbă de bere. Atât. Nimic mai mult ! Astea vă sunt persecuţiile, dragul meu confrate ?

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Nu, bineînţeles. Legea «restaurării funcţiunii publice» datează din 7 aprilie 1933. Apoi, la 11 aprilie 1933 s-a publicat decretul ce definea non-Arianul ca persoana ce avea un părinte sau bunic de origine jidovească.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Onorat tribunal, domnule preşedinte, rog ca grefierul să consemneze cu atenţie aceste date, care arată cât se poate de clar anterioritatea agresiunii jidoveşti. Este însă evident că, în acest caz, nu poate fi vorba numai de zile şi de săptămâni. Încă de la apariţia clientului meu pe scena politică, şi mai ales de la publicarea cărţii *Mein Kampf*, Jidanii ştiau că venirea lui Hitler la putere înseamnă sfârşitul privilegiilor lor exorbitante în Germania. În ordinea lor cronologică, faptele însă sunt fapte, iar un discurs la un pahar de bere nu poate fi considerat o persecuţie. Dimpotrivă, boicotul jidovesc contra comerţului german este o adevărată agresiune, în faţa căreia, pe bună dreptate, clientul meu s-a considerat în stare de legitimă apărare.

Cum a răspuns Hitler la această primă declaraţie de război, deocamdată economic ? Hitler a răspuns fără slăbiciune, cu o moderaţie exemplară, prevenind Diaspora jidovească să nu se joace cu focul. La 11 mai 1933, clientul meu declară ambasadorului Marii Britanii : « *Dacă Jidanii din străinătate persistă în boicotarea produselor noastre, consecinţele acestui fapt vor fi suportate de coreligionarii lor din Germania*[6]». Două luni mai tîrziu, clientul meu va reînnoi acest avertisment : « *Trebuie înţeles că boicotul organizat de Jidani nu este decât un mijloc de a răsturna direcţia politică a Germaniei* ».

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Contest cronologia responsabilităţilor menţionate de confratele meu. Recomandările Congresului jidovesc american privind boicotarea Germaniei sunt într-adevăr anterioare zilei de represalii contra Jidovilor, organizată de Hitler la 1 aprilie 1933. Nu este însă mai puţin adevărat că persecuţia era tot mai puternică, de la an la an, pe măsură ce Partidul Naţional-Socialist al Muncitorilor Germani (NSDAP) se apropia de putere. Confratele meu nu trebuie să uite acest detaliu.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Ce înţelegeţi dumneavoastră prin persecuţie, onorate confrate ? Despre Jidanul berlinez care, în cadrul luptei politice anterioare lui 1933, se prezenta la o reuniune publică şi insulta candidatul Hitler, apoi era dat afară de către serviciul de ordine SA, se poate oare spune că a fost persecutat ? În acest caz, întreaga luptă politică poate fi considerată o singură şi unică persecuţie.

Ca şi comuniştii, hitleriştii, sunt în măsură să prezinte o listă cu camarazii lor morţi în cadrul luptei politice, cazul lui Horst Wessel. Jidanii nu pot găsi astfel de « *persecutaţi* » nici măcar pentru degetele de la o singură mână ? Ipocrizia dialecticii voastre, dragă confrate, nu mă surprinde. Ştiu că orice militant pus la punct de serviciul de ordine, al unui miting, dacă este Jidan, va fi automat proclamat «*persecutat*». În schimb, dacă este vorba de un Goim bătut măr de militanţii jidani ai comuniştilor, despre acesta se va spune numai că « *a fost pus la locul lui* ». Nuremberg nu trebuie confundat cu Zidul Plângerii.

Să revenim la fapte. Recunosc fără probleme că în zilele de după luarea puterii de către clientul meu, situaţia Jidovilor din Germania nu era foarte confortabilă. Niciunul însă nu murea de foame, nimănui nu-i era ameninţată viaţa, nici averea, nici funcţia, comerţul sau afacerea lui, mai mult sau mai puţin bănoasă. Desigur, în ochii tuturor, Jidovii momentului erau consideraţi marii învinşi ai luptei politice.

Totuşi, deşi antisemit, în spiritul lui de ordine exemplară, poporul german nu a manifestat niciun fel de exces, ironizând cu moderaţie pe Jidani, uneori chiar cu delicateţe, fără să le administreze şuturile în fund pe care unii, probabil, le-ar cam fi meritat. Desigur, ca în multe alte ţări, inclusiv în cele ce dau neîncetat lecţii de democraţie, s-au produs excese regretabile : au fost sparte câteva vitrine, s-au profanat câteva sinagogi, dar nimeni nu poate cita numele unui singur Jidan căruia detaşamentele de ordine, SA şi SS să îi fi atins măcar un fir de păr.

La data respectivă, niciun Jidan din cel de al III-lea Reich nu fusese asasinat de nimeni, deşi, peste 70 000 de coreligionari ai domniei voastre invadaseră Germania, chiar atunci, venind din Polonia. Se ştie însă că în această ţară, ce avea să provoace războiul, peste cîţiva ani, Jidanul atrage pogromul precum paratrăznetul fulgerul. Dacă luarea puterii de către Hitler nu s-a soldat cu moartea niciunuia dintre coreligionarii domniei voastre, lucrul se datorează stăpânirii de sine, moderaţiei, omeniei și înțelepciunii poporului german.

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Vorbiţi-ne despre Jidanii din Statele Unite, persecutaţi de către nazişti în Germania. Aceştia nu erau ca Jidanii polonezi, ce atrăgeau pogromul precum paratrăznetul fulgerul ! În acest sens, Departamentul american de Stat a înaintat preşedintelui Roosevelt un *Memorandum* însoţit de o listă de victime[7].

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Preşedintele Roosevelt era un simplu agent al Jidovilor, lucru pe deplin cunoscut astăzi. Vă voi răspunde însă. Unii rezidenţii sau turişti străini, nu neapărat Jidani, au fost luaţi cu « Huo ! », de către trecătorii enervaţi sau de de vreun SA mai obtuz. Astfel de incidente sunt mai mult sau mai puţin inevitabile, cu ocazia unei schimbări de regim politic, ca acela din Germania lui ianuarie 1933. Totuşi, nu am auzit niciodată de vreun American ucis în cursul acestor evenimente. Aşa zisele atrocităţi, la care faceţi aluzie, sunt inventate de propaganda jidovească, la fel de bine implantată şi organizată, inclusiv în lumea de astăzi. Admiţând că Hitler ar fi consimţit să anuleze replica sa la boicotul jidovesc, Secretarul de Stat american Cordell Hull ar fi transmis presei acelaşi comunicat, deja redactat în termenii următori :

«*Statele Unite urmăresc cu atenţie şi nelinişte situaţia din Germania. Fără îndoială, au avut loc incidente regretabile, pe care toată lumea le deploră. Fără a minimiza sau scuza cele petrecute în Germania, sunt îndreptăţit să cred că multe din relatările despre actele de teroare şi atrocităţi ce ne-au parvenit sunt exagerate. Mă tem însă că, cu timpul, continuarea unor astfel de relatări ar putea lovi în sentimentele de prietenie ce leagă popoarele noastre, fără să fie utilă nimănui**[8]***».

Dimpotrivă, onorat tribunal, membrii indisciplinaţii ai detaşamentelor SA, provocatorii şi neisprăviţii, ce au jucat un anumit rol atunci, au fost mai toţi arestaţi, judecaţi şi condamnaţi de tribunale. În faţa istoriei, Hitler dorea să ajungă la o *soluţie finală* fără de pată. În cursul unui dejun oferit la legaţia suedeză, în onoarea lui Hindenburg, el a mărturist acest lucru regelui respectiv, în

trecere prin Berlin, la 21 aprilie 1933, în prezenţa lui von Papen, Neurath şi a ambasadorului Italiei, Cerruti, care a telefonat totul la Roma, patru zile mai târziu :

«*Peste câteva secole, lupta noastră pentru eliberarea Germaniei de elementele eterogene va fi sărbătorită ca unul dintre cele mai importante evenimente ale istoriei Reichului*[9]».

Onorat tribunal, nimeni nu comite atrocităţi când are intenţia să se prezinte onorabil în faţa istoriei.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Declaraţiile lui Hitler nu trebuie luate în serios. Vorbiţi-ne mai bine despre ziua de 1 aprilie 1933, în care persecutarea Jidanilor germani nu mai poate fi pusă pe seama provocatorilor, fiind organizată de Hitler însuşi.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Cu plăcere. Vreme de două luni, diplomaţia hitleristă a negociat în toate capitalele, mai ales la Londra, New York şi Paris, încercând să spargă blocada economică iniţiată de poporul jidovesc. Onoratul tribunal va găsi toate detaliile acestei acţiuni în cartea unui Jidan, care nu poate fi suspectat de nazism. Iată douăsprezece exemplare din această carte, pe care le vărs la dosarul apărării lui Hitler şi a celui de al III-lea Reich. Domnii juraţi vor găsi în această carte numeroase citate exacte. Cât despre autor, acesta este Eliahu Ben Elissar, ziarist distins, care a ocupat până de curând un post important pe lângă preşedintele Statului Israel.

Se înţelege că acestui om nu i-a scăpat nimic din ceea ce numim « *chestiunea jidovească* », pe care o tratează cu maximul de obiectivitate ce poate fi cerută unui Jidan care îşi apără poporul lui. Iată ce spune acest autor despre ziua de 1 aprilie 1933, invocată de onoratul meu confrate :

«*Această zi nu s-a desfăşurat la fel pe întreg teritoriul. (…) La Berlin, afişe enorme invită populaţia la boicot. Vehicule echipate cu megafoane străbat bulevardele amintind Nemţilor că trebuie să boicoteze Jidanii. În faţa magazinelor jidoveşti sunt plasate panouri ce arată publicului originea proprietarului respectiv. Echipe speciale, de militanţi SA şi SS sunt plasate în faţa cabinetelor medicale şi ale avocaţilor jidovi, împiedicând accesul. Măsurile injuste se multiplică. Pe toată durata zilei, Jidanii din Germania sunt arătaţi cu degetul ca fiind drojdia societăţii**[10]***».

Efectiv, în ziua respectivă, Jidanii sunt arătaţi cu degetul de întreg restul populaţiei. Ei nu sunt însă agresaţi, nimeni nu este lovit, ca la Ierusalim pe vremea împăraţilor romani Titus şi Adrian. Nu sunt arşi de vii, pe cruce, ca în Spania prea-creştină, nici înjunghiaţi ca în Polonia sau Rusia, nici expulzaţi din Germania, ca în Franţa, sub regele Filip cel Frumos, sau în Anglia, pe vremea lui Eduard I, nici deportaţi la Babilon ca pe vremea împăratului Nabucodonosor. Onorat tribunal, domnilor juraţi, vă rog să îmi permiteţi să elogiez generozitatea dovedită, cu această ocazie, de către poporul german, precum şi măsura, moderaţia cu care clientul meu a tratat această delicată afacere.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Mai târziu însă, sub acelaşi cancelar Hitler, Jidanii din Germania vor fi deportaţi şi chiar arşi în crematorii. Nu cred că onoratul tribunal va accepta comparaţia între moravurile epocilor barbare, evocate de confratele

meu, şi comportamentul Nemţilor în plin secol XX, pentru a încerca justificarea ultimilor prin ceilalţi.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Din punct de vedere moral toate epocile sunt la fel, căci în morală nu există niciun fel de progres. În urmă cu două mii de ani, toate popoarele ameninţate de Jidani, după cum vedem în *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, s-au comportat ca şi cele din epocile următoare. Opinia mea este că între ceea ce ştim despre trecut şi ceea ce putem prevedea pentru viitorul apropiat, în împrejurarea de care ne ocupăm şi în ciuda stării lui de legitimă apărare, poporul german a acţionat cu o extraordinară moderaţie.

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Unde vedeţi dumneavoastră această moderaţie, dragul meu confrate ? Înainte sau după cele şase milioane de victime ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Despre război vom vorbi mai tîrziu, deşi, practic, el a fost declarat de Jidani la şase săptămâni după 30 ianuarie 1933. Să rămânem însă la prima lui perioadă, când împotriva Germaniei şi a clientului meu au fost utilizate numai arme economice. În ciuda blocadei economice impusă ţării sale, clientul meu a reuşit un formidabil progres economic şi o revoluţie socială unică în istoria popoarelor lumii. Domnilor juraţi, dumneavoastră nu aţi cunoscut această epocă. Eu însă, am văzut cu ochii mei casele muncitorilor crescând precum grânele pe ogoare, case la fel de dichisite ca vilele burghezilor francezi.

Autostrăzi de mii şi mii de kilometri au fost construite în doi sau trei ani, pregătindu-se astfel viitoarea producţie masivă de automobile populare Volkswagen ; astăzi, după aproape o jumătate de secol, Franţa construieşte prosteşte milioane de automobile, fără să se întrebe pe care şosele vor putea circula ele. Să trecem peste aceste detalii ce spun foarte multe lucruri despre Germania dintre cele două războaie mondiale. Misiunea mea în faţa onoratului tribunal nu constă în a face panegiricul omului excepţional care a fost Adolf Hitler. Mă voi mărgini deci la a-l apăra contra propagandei jidoveşti şi a linşajului judiciar comis chiar aici, la procesul Nuremberg I, în anii 1945-1946.

Onorat tribunal, domnule preşedinte, domnilor juraţi, am dovedit deja că, decis să rezolve problema jidovească din Germania, clientul meu s-a comportat cu multă delicateţe, fără să neglijeze însă drepturile şi datoriile lui de şef de Stat suveran. După cum în Franţa, de exemplu, guvernele acesteia au proclamat separaţia Bisericii şi a religiei de Stat, Hitler a revăzut bazele ideii de naţionalitate germană, operând separarea populaţiei minoritare, de origine iudeo-khazară, de majoritatea populaţiei, care de zeci de secole era de origine ariană. Acesta era şi este dreptul strict al oricărui şef de Stat şi de guvern.

Nu văd niciun motiv ca onoratul tribunal să refuze acest drept clientului meu. Era însă evident, iar Hitler a înţeles perfect că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să îi expulzeze de Jidani. Om cult şi înţelept, clientul meu cunoştea legile vieţii, pe care, abia astăzi, naturaliştii încep să le descopere. El ştia că până şi o pereche de animale are nevoie de mica ei păşune[11], pe care alt animal nu poate pătrunde în orice condiţii. Din acest punct de vedere, clientul meu gândea exact ca *Înţelepţii Sionulu*i, cu diferenţa că Hitler voia să conducă destinele unui popor cu rădăcini biologice clare, în vreme ce Iuda a pretins şi pretinde

încă dreptul de domnie absolută asupra întregului pământ, după cum glăsuieşte *Biblia*, *Talmudul* şi *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*. Citez :

«*Într-o zi, regele Israelului, din casa lui David, îşi va pune pe cap coroana oferită de Europa, şi va deveni patriarhul întregii lumi**[12]***».

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Amintesc onoratului tribunal că odată în plus, citând *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, confratele meu recurge la un document fals.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – De când a câştigat cel de al II-lea Război mondial, prin pofta lui de dominaţie mondială, poporul jidănesc confirmă punct cu punct autenticitatea acestui document.

Acum însă voi demonstra onoratului tribunal că, departe de a se lăsa dus de curentul antisemit, clientul meu a început prin a colabora cu Jidanii în modul cel mai cinstit. Onoratul tribunal şi domnii juraţi sunt rugaţi să nu se mire de această afirmaţie. Orice propagandă mincinoasă se împotmoleşte în faţa faptelor, a evenimentelor de neclintit, ce nu pot fi şterse din istorie. Clientul meu s-a dovedit singurul om de Stat capabil să înţeleagă sionismul dintr-o perspectivă raţională, corectă, cinstită, fără sentimentalisme deplasate, nici ipocrizie, viclenie sau demagogie.

Bineînţeles însă, el îi cunoştea prea bine pentru a se lăsa înşelat de aparenta lor sinceritate, de frazeologia militantismului lor pentru « *Țara promisă* », lucru pe care l-a arătat în *Mein Kampf* [13]. El ştia că majoritatea Jidanilor din Germania dorea să emigreze şi avea intenţia să-i ajute, la nevoie să-i oblige în acest sens. Acesta era dreptul lui de şef de Stat. Unde puteau însă emigra Jidanii din Germania ? Prin cinism, minciună şi forţa armelor, Anglia şi Franţa stăpâneau întinse imperii coloniale, dar nu erau dispuse să pună la dispoziţia Jidanilor niciunul dintre multele lor teritorii.

Pentru guvernanţii francezi şi englezi, colonialismul era problema altora, nu a lor, până ce, într-o zi, Jean-Paul Sartre le-a replicat că aşa se spune şi despre Iad ! De altfel, onorat tribunal, în cursul acestui proces voi reveni de mai multe ori asupra acestei chestiuni şi voi dovedi că cele trei mari democraţii occidentale sunt mult mai vinovate decât clientul meu, în ce priveşte soarta Jidanilor din Europa și Germania, în timpul războiului mondial.

Anglia, Franţa şi Statele Unite, care dispuneau de teritorii întinse, pe care Jidanii puteau fi colonizaţi, nu au răspuns niciuneia dintre soluţiile paşnice propuse de Germania, în acest sens. În 1933, Căminul naţional jidovesc din Palestina, cum se numea pe atunci teritoriul ce va deveni viitorul Stat Israel (1948), era dispus să îi primească pe toţi Jidanii din Germania. Englezii însă, care administrau acest teritoriu, s-au opus din toate forţele lor. Deşi simpatiza cu Palestinienii, care nu erau de acord cu acest proiect, clientul meu a colaborat cu unele organizaţii jidoveşti, până după 1938, pentru a-i ajuta pe cât mai mulţi Jidani să emigreze în Palestina.

Avocatul jidănimii, Ivor Ben Sion – Este adevărat, dar cu condiţia ca enigranţii jidani să părăsească Germania cu mâinile goale, fără un ban în buzunar.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Adevărul este cu totul altul, dragul meu confrate. N-aş fi crezut că sunteţi atât de rău informat în această chestiune. În 1933, când a preluat puterea în Germania, clientul meu a găsit o ţară ruinată, fiind nevoit să instituie controlul schimburilor valutare şi să interzică exportul oricărui capital.

Nu a fost vorba de vreo lege antisemită ci de o măsură economico-financiară ce viza fără discriminare întreaga populaţie a Germaniei. Nimeni nu putea părăsi cel de al III-lea Reich cu mai mult de 30 de Mărci germane în buzunar. De altfel, această măsură s-a dovedit atât de bine gândită şi de benefică încât, în 1945, generalul De Gaulle a introdus-o în Franţa. În acest moment chiar, la peste 30 de ani după război, turiştii francezi nu sunt departe de situaţia celor germani, din anii 1933-1938, neputând nici ei părăsii Franţa cu mai mult de 5000 de franci în buzunar.

În 1933, Căminul naţional jidovesc din Palestina, care era sub mandat englezesc, cerea fiecărui Jidan dornic de emigrare, să dispună de un capital de cel puţin 1000 de lire sterline. Jidanilor germani dornici să emigreze în Palestina, Hitler le-a acordat acest privilegiu exorbitant, în comparaţie cu stricteţea la care erau supuşi ceilalţi cetăţeni germani, care nu se puteau prezenta drept fii lui Iuda.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Printr-o argumentaţie tendenţioasă, onoratul meu confrate încearcă să justifice şi să scuze ceeace nu poate fi justificat, nici scuzat. Jidanii săraci nu posedau cele 1000 de lire sterline, iar cei câţiva Jidani bogaţi nu voiau să emigreze doar cu aceşti bani în buzunar, abandonând în spatele lor un capital mult mai mare. Altfel spus, Jidanii bogaţi erau spoliaţi de banii şi capitalurile lor.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Iată răspunsul apărării celui de al III-lea Reich, onorat tribunal. Mai întâi, nu existau decât foarte puţini Jidani săraci în Germania, ca de altfel în întregul Occident. Acest popor constituie pretutindeni o castă privilegiată şi înstărită. Confratele meu trece sub tăcere acordul numit ***Haavara***, prin care Hitler a consimţit să permită ieşirea marelui capital jidovesc din Germania. În ebraică, cuvântul *haavara* înseamnă schimb, afacere. În aprilie 1933, Jidanul Sam Cohen, directorul unei companii de colonizare din Palestina, a prezentat consulului german din Ierusalim un foarte interesant proiect.

El s-a oferit să cumpere din Germania diverse echipamente industriale, pe care până atunci le cumpărase din Cehoslovacia. Cumpărarea produselor industriale germane, de către coloniştii din Palestina, urma să fie plătită cu capitalurile jidoveşti blocate în Germania, pentru care Jidanii în cauză primeau, din partea Băncii Reichului, toate actele doveditoare. În schimb, la sosirea lor în Palestina, Jidanii emigranţi primeau contravaloarea mărcilor germane în lire palestiniene. În felul acesta ambele părţi erau satisfăcute : Samuel Cohen, directorul colonizării palestiniene, reuşise o afacere corectă, împăcând, cum se spune, capra cu varza ! Emigranţii jidani din Germania nu îşi pierdeau capitalul lor, cel de al III-lea Reich nu permitea ieşirea valutei forte din ţară, întregul aranjament favorizând şi uşurând plecarea Jidovilor, după cum dorea şi clientul meu.

Acordul economic numit *Haavara* s-a semnat la Berlin, în ziua de 7 august 1933. Iniţial, a fost vorba numai de 3 milioane de mărci. La 13 februarie 1934, acordul a fost însă reînnoit, pentru sume mult mai mari. Nu voi intra în detaliile acestui acord

financiar, foarte bine analizat de Eliahu Ben Elissar în lucrarea sa[14] pe care onoratul tribunal o găseşte în dosarul apărării Reichului german.

Oricine îşi dă seama că acordul financiar *Haavara* este partea umanitară a politicii rasiale hitleriste, căreia nu i-au fost indiferente dificultăţile şi greutăţile Jidovilor de rând. În acest fel, au fost împăcate interesele legitime ale Jidovilor cu concepţia clientului meu despre lume, care, pentru prima dată în atâtea mii de ani de istorie atestată documentar, a stat la baza politicii de Stat a unei mari puteri europene. Evident, era vorba de o politică rasistă, iar acest lucru nu este un secret pentru nimeni. De altfel, Jidanii s-au arătat totdeauna mult mai rasişti decât Hitler. Iată, de exemplu, cum se punea această chestiune în cadrul celui de al XVIII-lea Congres sionist, care şi-a început lucrările la Praga, în ziua de 21 august 1933. Prima chestiune pe ordinea de zi a acestui congres a fost discutarea acordului ***Haavara***. Citez :

«*Situaţia Jidovilor din Germania constituie tema centrală a preocupărilor şi dezbaterilor congresului. Hoofien şi Ruppin (Directorul Băncii Anglo-Palestiniene împreună cu un alt mare specialist în chestiunea colonizării jidoveşti a Palestinei) au venit la Praga direct din Berlin. Un mare număr de delegaţi la congres au reproşat principalilor negociatori, Hoofien şi Cohen, de a fi făcut cauză comună cu diavolul, când au semnat acordul Haavara, întrucât, prin aceasta, au sabotat lupta Jidanilor contra politicii rasiste a celui de al III-lea Reich**[15]***».

Protestele congresiştilor sionişti din Praga anului 1933, despre care vorbeşte Eliahu Ben Elissar, în cartea lui, arată onoratului tribunal, oamenilor de bună credinţă şi întregii lumi o permanentă şi importantă constantă a poporului jidovesc care i-a provocat acestuia destule necazuri, ce se explică astfel foarte bine. Poziţia congresiştilor sionişti, ce au protestat contra acordului *Haavara,* poate fi rezumată în termenii următori : *piară toţi Jidanii din Germania, dacă numai aşa îl putem înlătura pe Hitler din fruntea acestei ţări* !

Juratul Chanoux – Domnule avocat, îmi permit să subliniez o contradicţie în cele spuse de domnia voastră : Pe de o parte, domnia voastră citaţi *Mein Kampf*, carte în care Hitler denunţă şi condamnă Căminul naţional jidovesc din Palestina, viitoarea rampă de lansare şi instrumet al politicii sioniste de dominaţie mondială ; pe de altă parte ne prezentaţi clientul pe care îl apăraţi ca pe un colaborator al acestui Cămin naţional jidovesc din Palestina. Hitler a avut sau nu a avut o linie politică coerentă ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Fondul gândirii politice al clientului meu se găseşte în *Mein Kampf*. Din punct de vedere strategic, el nu s-a abătut niciodată de la această gândire. Pe plan tactic însă, ca orice şef de Stat, uneori a fost constrâns să facă anumite concesii – concesii tactice ! Printre acestea, bineînţeles, putem socoti şi Căminul naţional jidovesc din Palestina, care în cursul anilor 1933-1939 a servit interesele economiei germane, iar pe plan social a încurajat şi uşurat emigrarea multor Iudeo-Khazari din Germania. Valabil până în anul 1939, acordul *Haavara* a permis emigrarea a 50 000 de Iudeo-Khazari din Germania către Palestina, respectiv transferarea a 140 milioane de mărci, în produse industriale germane.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Cei 50 000 de coreligionari de-ai mei au fost jefuiţi astfel, căci rata de schimb a fost de 13 mărci germane pentru o liră sterling, în 1933, respectiv 28,16 mărci pentru o livră sterling, în 1939.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – În acest acord, nu văd niciun fel de voinţă germană de a-i jefui pe Jidovii ce doreau să emigreze. În schimb, boicotul economic iniţiat de Jidovime traduce în fapte declaraţiile oficiale ale acesteia, cu privire la ruinarea economică a Germaniei. În ce priveşte rata de schimb valutar, marca scoasă clandestin din Germania, de către jidani, se schimba la Paris pe 3 franci, în 1938, în vreme ce, la schimbul oficial dintre cele două ţări, Franţa plătea 12 franci pentru aceeaşi marcă.

Revin la întrebarea juratului Chanoux : Hitler nu a crezut niciodată cu adevărat că un Stat jidovesc ar putea fi înfiinţat în Palestina arabă. El ştia foarte bine că aceasta ar însemna revolta Palestinienilor, conştienţi de cruzimea, orgoliul şi spiritul dominator al Jidanilor. Clientul meu nu putea însă spune Angliei aceste lucruri, mai ales că el a solicitat totdeauna alianţa acesteia. În acest sens, depun la dosarul apărării instrucţiunile date de von Neurath, ministrul german de Externe, către serviciile diplomatice germane din Londra, Ierusalim şi Bagdad[16].

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Confratele meu confirmă ceea ce am afirmat eu însumi : Hitler şi-a îndulcit exigenţele faţă de Anglia, când a avut interesul să procedeze altfel.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Orice şef de Stat sau de guvern face astfel de concesii care nu înseamnă însă nimic rău, cu atât mai puţin criminal. Hitler nu a renunţat însă niciodată la decizia lui de a scăpa Germania de minoritatea ei jidovească, ceea ce era dreptul şi chiar datoria lui de şef de Stat. În acelaşi sens, alţi şefi de State, de astăzi, se străduiesc să menţină în statele respective unele minorităţi naţionale şi comunităţi separatiste, contra voinţei clar exprimate de către acestea. Regina Angliei, de exemplu, are pretenţia să menţină Ulsterul (Irlanda de Nord) în cadrul Marii Britanii, ce se confundă cu Anglia, fără să mai vorbim de unii separatişti scoţieni.

De asemenea, regele Juan Carlos menţine cu forţa pe Catalani şi pe Basci în cadrul regatului spaniol, altă jumătate a Bascilor fiind menţinută, tot cu forţa, în cadrul republicii franţuzeşti. Aceeaşi Franţă are probleme de acest gen în provinciile Bretania, Corsica, Savoia, ca să nu mai vorbim de Noua Caledonie, aflată la celălalt capăt al pământului, sau de fostele ei colonii din Africa de Nord şi din Indochina, care s-au luptat ani de zile pentru independenţa lor.

Desigur, orice Stat poate să opteze, la un moment dat, pentru punerea în libertate a unei minorităţi naţionale, ceea ce ar putea însemna expulzarea acelei minorităţi. Franţa nu îşi poate însă permite enormitatea de a expulza pe Corsicani din Corsica, pe Bretoni din Bretania sau pe Basci din Ţara Bascilor, după cum nici România nu poate expulza maghiarii din Transilvania – toţi aceştia fiind autohtoni, în ţara lor de baştină. Cu totul alta a fost însă situaţia Jidovilor din Germania. Ei nu au fost şi nici nu au pretins a fi băştinaşi ai Germaniei. Ei nu au fost decât emigranţi de dată recentă, cei mai mulţi dintre ei fiind chiar de dată foarte recentă.

Aceste lucruri trebuiesc ştiute şi înţelese, căci toate ţările europene riscă să se confrunte, mai devreme sau mai târziu, cu astfel de probleme. Personalitate clarvăzătoare, din punct de vedere politic, clientul meu a văzut încă de atunci inconvenientele unei

emigraţii abuzive pentru un Stat naţional. Viitorul ne va arăta care va fi primul Stat european ce va adopta o politică asemănătoare cu aceea a clientului meu, obligându-i pe emigranţii abuzivi şi ilegali, să se întoarcă în ţările lor.

Juratul Marc Carvil – Domnule avocat, dacă înţeleg bine, nu pot exista decât două situaţii. Unele State refuză să acorde libertatea cuvenită unor supuşi pe care îi ţin cu forţa, cazul Angliei cu supuşii ei Irlandezi, al Franţei cu Corsicanii, Bascii şi Bretonii, al ţărilor comuniste cu toţi locuitorii lor, etc. Alte State ar dori să scape de emigranţii ce le-au picat pe cap şi nu vor să mai plece, cazul Germaniei cu Iudeo-Khazari sau Jidovii ei. Prin chiar compoziţia sa la scară europeană, onoratul nostru tribunal nu recunoaşte prinţişorilor democraţi de azi dreptul de a subjuga minorităţile naţionale, de a le menţine contra voinţei lor în limitele unor State, ce pot fi, de fapt, un fel de lagăre de concentrare la scară continentală, cazul aşa numitului « *lagăr socialist* » al Uniunii Sovietice, al « *Gulagului* » sovietic şi chiar rezervațiile rasiale ale unor State din Occident.

Preşedintele Schoepf – Oricât ar fi acestea de interesante şi lămuritoare, pentru unele probleme europene mai vechi sau mai noi, tribunalul nostru nu se poate angaja în dezbateri politice. Vă rog să vă continuaţi pledoaria, domnule avocat.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – La întrebarea domnului jurat Carvil, răspund următoarele : Hitler nu i-a expulzat pe Jidani din Germania, acordându-le toată libertatea de a se duce unde vor, forţându-i să îşi asume libertatea !

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Şi încă cum ! Nu ne-aţi putea spune prin ce mijloace şi prin ce metode i-a forţat pe bieţii Jidovi să-şi asume libertatea ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Acordând minorităţii lui jidoveşti libertatea de a se duce unde doreşte, cu alte cuvinte recunoscându-i dreptul ei la libertate, clientul meu a folosit mijloace şi metode normale, cât mai omeneşti cu putinţă, în vreme ce, comuniştii sovietici, autori ai parodiei judiciare de la Nuremberg şi, ca Aliaţii lor, mari dătători de lecţii de democraţie, au expediat milioane de Ruşi în Siberia, fără să mai socotim pe cei împuşcaţi, ucişi prin înfometare sau alte mijloace.

După război, deci în timp de pace, toate ţările comuniste din Europa de Est au întemnițat zeci, poate sute de mii și chiar milioane dintre cetăţenii lor, campioana acestora fiind România, ţară ce se pretinde socialistă, cu Canalul ei Dunăre – Marea Neagră, un adevărat lagăr de exterminare unde a fost ucisă elita unui întreg popor. Metodele şi mijloacele folosite de clientul meu au fost cu adevărat socialiste, Hitler ajutând Jidanii să îşi ia libertatea în propriile lor mâini. În ciuda războiului, metodele socialsitului Hitler nu au fost în niciun caz violente, precum cele ale socialiştilor şi comuniştilor din România, de exemplu, care au deschis lagărul-şantier, Canalul Dunăre – Marea Neagră pentru a extermina câteva sute de mii de dizidenţi, apoi au închis şantierul respectiv, după ce au exterminat mare parte din dizidenţii indezirabili.

Adevărată ţară socialistă pentru poporul ei, Germania a impus cunoscutul *numerus clausus*, ceea ce nu a fost o violenţă. Acest număr a fost aplicat pentru cazul medicilor, profesorilor, farmaciştilor, avocaţilor şi ziariştilor jidovi, ce reprezentau 40 şi chiar 70% în profesiile respective, în vreme ce ponderea lor în cadrul populaţiei totale era de numai 2% sau chiar mai puţin.

Cu alte cuvinte, majoritatea cetăţenilor germani plăteau impozite şi întreţineau un sistem de învăţământ de care profitau cu deosebire nu copiii lor ci copiii emigranţilor jidovi sau ai altora. Un şef de Stat responsabil nu are dreptul să tolereze acest gen de colonizare interioară, mai ales când acest lucru este evident, când majoritatea populaţiei vede ce se petrece şi se pronunţă contra acestei situaţii. Subliniez însă că Himmler sau Heydrich care, la 13 aprilie 1935, au interzis Jidovilor să poarte o uniformă germană, le-au acordat cu plăcere libertatea de a-şi purta uniformele lor, de exemplu pe aceea a tineretului sionist din organizaţiile BETAR şi TAGAR. Rog onoratul tribunal şi pe domnii juraţi să reţină coordonatele acestei măsuri, ce este prezentată drept una dintre « *crimele naziste* ». Este vorba de *Circulara Brunner* nr 17929-35I-1B, din 13 aprilie 1935, care poate fi consultată la Arhivele federale germane de la Koblenz.

Bineînţeles, putem da exemple fără număr, inclusiv de altă natură, cazul interdicţiei, pentru Jidani, de a se aşeza pe o bancă şi a se reculege în faţa unui peisaj tipic germanic : o veche cetate, un monument, un munte, Pădurea Neagră, etc. Nu a fost însă vorba, cum s-a spus, de a le refuza astfel Jidanilor dreptul de a avea un suflet… Era în propriul lor interes să nu se îndrăgostească prea tare de sufletul german, să nu aspire a deveni Germani, căci dragostea cu de-a sila este imposibilă. O populaţie care de secole şi milenii nu a vrut sau nu s-a putut asimila, nu se va asimila nici de acum încolo. O situaţie clară este un bun pentru toată lumea.

De altfel, toată lumea o ştie iar Jidanii naturalizaţi, într-un popor sau altul, nu fac un secret din problemele de conştiință cu care sunt confruntaţi. Desigur, problemele şi contradicţiile interne ale fiecăruia sunt şi rămân ale fiecăruia. Când de la ele se ajunge însă la diferenţe rasiale, acestea devin problemele întregii societăţi. Studiul istoriei arată că totdeauna au existat situaţii ce au condus la aşa numita purificare etnică. În lumea contemporană există multe situaţii de acest fel, unele dintre acestea riscând să explodeze în orice moment. Unii ar putea împinge insolenţa până la a susţine că şase milioane de Jidani au murit de oboseală, pentru că nu s-au putut aşeza pe băncile din parcuri. Nu cred însă că onoratul meu confrate, avocatul Jidănimii, va ajunge să reproşeze aşa ceva clientului meu.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Onorat tribunal, domnule preşedinte, elocvenţa şi ironiile confratelui meu german nu trebuie să ne îndepărteze de cadrul dezbaterii noastre din această a doua înfăţişare sau audienţă, adică modul cum criminalul Adolf Hitler s-a comportat cu Jidovii germani între 1933 şi 1939. Pe această temă am foarte multe lucruri de adus la cunoştinţa tribunalului.

Între 1933 şi 1938, aproximativ 200 000 de Jidani au reuşit să părăsească Germania, pierzând, cu tot acordul *Haavara*, pe care nu-l contest, o bună parte din averea lor. Cu ocazia depunerii obligatoriilor *Declaraţii de venituri*, s-a putut constata că 137 500 de Jidani germani posedau 7 050 000 000 mărci iar 9567 de Jidovi străini deţineau un capital fix de 415 000 000 mărci. Când Rudolf Hess şi-a întrebat şeful şi maestrul dacă Jidanii străini trebuie trataţi ca Jidani sau ca străini, acesta a răspuns : « *Problema jidovească fiind o chestiune de rasă, fără vreun raport cu naţionalitatea, este evident că Jidanii străini trebuiesc consideraţi Jidani din principiu şi trataţi ca atare*[17]». Iată de ce probabil că binecunoscuta sete de bani a Nemților s-

a abătut asupra capitalurilor acestor milionari neajutoraţi, în măsura în care Hitler îşi putea permite să încalce obligaţiile internaţionale ale Statului german.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Toate măsurile de frânare şi limitare a exportului de capital fuseseră luate de guvernele germane anterioare luării puterii de către clientul meu, adică de guvernele republicii de la Weimar. Menţionez legea guvernului Brüning, din 8 decembrie 1931, care descuraja ieşirea capitalurilor jidoveşti din ţară[18].

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Să vorbim despre obligaţiile internaţionale ale Germaniei şi de modul în care Hitler le-a încălcat. În ciuda acordurilor *Haavara*, puţini Jidani germani au ajuns în Palestina, imensa majoritate a acestora fiind fără un ban în afara Germaniei şi adesea constrânşi să retreacă frontiera în mod clandestin, de frica Gestapoului. Onoratul meu confrate pare să nu cunoacă acest aspect, intrat în istorie sub numele de « *frontieră verde* ». Ce a făcut Hitler pentru a-i ajuta pe aceşti oameni să supravieţuiască ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Cel de al III-lea Reich nu trebuie confundat cu Crucea Roşie sau altă societate de binefaceri.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Profitând de cea de a 15-a Adunare generală a Societăţii Naţiunilor, guvernul olandez a sugerat punerea la punct a unui plan de ajutorare a refugiaţilor jidani. Cum a fost primit acest plan de către Hitler?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Răspund imediat. Ministrul de Externe, von Neurath, a propus următorul răspuns, absolut adevărat, pentru această societate savantă, instrument al războiului nedeclarat la care era supusă Germania: «În afara emigranţilor cărora li s-a ridicat naţionalitatea germană, toţi ceilalţi au părăsit de bună voie Germania, continuând să fie protejaţi de către guvernul Reichului. Aceştia pot reveni oricând în Germania[19]». Cu ocazia reuniunii internaţionale ţinută la Berlin (26 septembrie 1933), Führerul a subliniat că, «*cu toată situaţia ei dificilă, Germania a acceptat în ultimii ani sute de mii de emigranţi din Est şi că s-ar cuveni ca alte ţări, mai ales acelea care totdeauna au proclamat că dreptul de azil este sfânt, să treacă de la vorbe la fapte, să acorde cu adevărat acest drept unui anumit număr dintre aceştia*[20]».

Societatea Naţiunilor l-a numit pe Americanul Mac Donald înalt comisar pentru refugiaţi, iar pe Jidanul englez Norman Bentwich, jurist de profesie, ajutor al acestuia. Vreme de câţiva ani, Americanul s-a zbătut fără să înţeleagă, probabil, că misiunea lui nu este una de caritate ci de război diplomatic contra lui Hitler, război ce se adăugase celui economic, întru pregătirea războiului adevărat. În acest stadiu, problema jidovească pusă Germaniei nu merita agitaţia Jidovilor emigraţi şi dezamăgiţi, spre deosebire de propaganda anti-hitleristă, ce era pe deplin satisfăcută.

În februarie 1934, Mac Donald constată că numărul de refugiaţi proveniţi din Germania este de 63 400, dintre care 51 000 de Jidani. Dintre aceşti 51 000 de Jidani, 16 500 nu sunt de naţionalitate germană. În aceste condiţii, emigrarea Jidovilor din Germania scade la 45000 în 1934, apoi la 35000 în 1935. Clientul meu are dreptate când se plânge că republica de la Weimar a fost invadată de Jidovii veniţi din răsărit. Când Hitler a preluat puterea, 70 000 de mii de Jidani polonezi trăiau în Germania, cifră care în 1938, după cinci ani de « *crime naziste* » imaginare, scăzuse la 50 000.

Preşedintele Schoepf – Avocatul lui Iuda şi al Jidănimii ne poate oare explica cum se face că întreaga chestiune jidovească din Europa interbelică este pusă exclusiv pe seama şi în sarcina lui Hitler şi a Germaniei ? Privind lucrurile mai de aproape, realitatea este diferită. De exemplu, 3 300 000 de jidani trăiau în Polonia, constituind aproximativ 10% din populaţia acestei ţări. Aşa stând lucrurile, cum se face că niciodată nu se vorbeşte de problema jidovească din Polonia interbelică sau din România Mare ? De ce se vorbeşte numai de problema jidovească din cel de al III-lea Reich ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Domnule preşedinte, vă rog să îmi permiteţi să răspund în locul confratelui meu, care ori nu posedă elementele necesare de răspuns, ori îi este interzis să le comunice onoratului tribunal. Presa interbelică din Occident a organizat un adevărat complot al tăcerii în legătură cu problema jidovească din Polonia, Ungaria, România, Ţările Baltice şi Uniunea Sovietică. De ce această conspiraţie, pe care o putem considera «*ziaristică* » ? Pentru ca să rămână în lumină doar problema jidovească din Germania, pentru ca opinia publică mondială, manipulată astfel, să încline către coaliţia de care Jidănimea de pretutindeni avea nevoie pentru distrugerea regimului naţional socialist din Germania.

Preşedintele Schoepf – Ce ne poate spune despre asta onoratul apărător al lui Iuda ?

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Nimic substanţial. Confratele meu persistă în propaganda lui obişnuită.

Preşedintele Schoepf – Totuşi, tribunalul constată că faimosul *numerus clausus* în învăţământ şi profesiunile liberale, pe care presa internaţională îl reproşa numai lui Hitler, sau Gărzii de Fier, din România, a fost promulgat în Polonia chiar în anul 1933, numărul noilor studenţi jidovi, admişi în această ţară, scăzând de la 8425 în 1934 la 4113 în 1938. Tot în Polonia, abatoarele rituale jidoveşti sunt supuse unui control drastic începând cu ianuarie 1937, fiind apoi desfiinţate. Începând cu 1938, accesul Jidovilor devine aproape imposibil în barourile din Polonia, iar pentru a sublinia voinţa sa de a-i scoate cu totul din circuitul economic, poporul polonez organizează din când în când pogroame în toată regula, peste 500 de Jidani fiind ucişi astfel între 1934 şi 1938[21]. Câţi Jidani au fost ucişi astfel pe pământul celui de al III-lea Reich, în aceeaşi perioadă ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Niciunul !

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Dragul meu confrate, nu ne-aţi putea vorbi şi despre *Noaptea de cristal* ?

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Vom vorbi despre această noapte, la momentul potrivit. Deocamdată, constat că pe planul chestiunii jidoveşti, între Polonia şi Germania exista o situaţie fără de ieşire : Hitler dorea să scape de Jidanii din Germania, Polonezii doreau şi ei să scape de Jidanii lor. Cam la fel stăteau lucrurile în Ungaria şi în România.

Hitler a refuzat să recunoască Societăţii Naţiunilor vreo competenţă în acest domeniu, acceptând să discute însă cu « *Comitetul Evian* », care a preluat dosarul înaltului comisar Mac Donald (1938), fără să poată schiţa un început de soluţie pentru chestiunea jidovească. Nici Diaspora jidovească, nici Statele ce dispuneau de suficient spaţiu (Anglia, Franţa, Australia, Canada, Statele Unite) nu au consimţit să acorde azil unui număr cât de cât semnificativ de Jidani, mai ales din estul Europei. Chestiunea era destul de complicată şi fără precedent istoric, punându-se problema unui transfer de populaţie la scară

mondială. Din acest punct de vedere clientul meu a respectat toate restricţiile juridice din exterior, lucru ce rog să fie reţinut de către onoratul tribunal.

Avocatul lui Iuda, Ivor Ben Sion – Dragul meu confrate, vă rog să-mi permiteţi să confirm întrucâtva argumentaţia domniei voastre. Printre litigiile special create de Tratatul de la Versailles, se găsea şi acela al Sileziei de Nord. Plebiscitul din mai 1921 provocase o revoltă poloneză şi o ripostă a armatelor private germane, ce îşi spuneau « *Corpuri de Armată libere* ». Consiliul Societăţii Naţiunilor împărţii această provincie, atribuind două treimi din ea Germaniei şi o treime Poloniei. Venind la putere, Hitler a găsit în arhive un tratat semnat de Germania şi Polonia la 15 mai 1922, la Geneva, care garanta, pentru cincisprezece ani, libertăţile religioase, de limbă maternă, egalitate civilă şi politică ale minorităţilor din provincie.

Acestea sunt lucruri ce nu pot fi decât pe placul tribunalului în faţa căruia mă găsesc. Îndată ce primele legi antisemite sunt promulgate în Germania, acestea privesc cei 10 000 de Jidani din Silezia, ca şi pe toţi ceilalţi.

Iată însă că unul dintre aceşti 10 000 de Jidani, pe nume Franz Bernheim, adresează o petiţie lui Hitler, arătându-i că cei 10 000 de Jidani din Silezia de Nord sunt protejaţi de tratatul semnat la Geneva în 1922. Bineînţeles, această petiţie ajunge şi la secretariatul Societăţii Naţiunilor, din Geneva. Lucru neaşteptat, Hitler se înclină, ceea ce mi se pare absolut remarcabil. El va respecta acest tratat până la data legală, când acesta a expirat, 10 iulie 1937. În plus, cu o satisfacţie şi mai mare, adaug că Hitler interzice, în această provincie, afişajul revistei antisemite ***Der Sturmer***, a lui Iulius Streicher, acordând chiar o indemnitate de 1600 de mărci intransingentului Franz Bernheim, pentru diverse prejudicii suferite de el[22].

Juratul Kadervern – Domnule preşedinte, se pare că sperietoarea hitleristă, cu care se îndeletniceşte presa engleză, franceză şi americană, nu i-a prea impresionat pe Jidani. Citez din ***Bevor Hitler cam*** (Înainte de venirea lui Hitler), cartea lui Dietrich Bronder, ce mi se pare un autor serios : « *Pe când Reichul încă se afla sub dominaţia antisemită a lui Hitler, anii 1933-1937, peste 10 000 de Jidani au emigrat în Germania, 1200 numai în 1937, dintre care 97 întorși din Palestina* ».

De vreme ce, în 1937, unii Jidani preferau să se întoarcă din Palestina în Germania naţional-socialistă, după cum alţii preferă, astăzi, să se întoarcă din Israel în URSS, în loc să rămână în «Ţara sfântă », sau poate a lui Dracu (pe cine să mai crezi ?), toate astea arată că regimul lui Hitler era seducător, inclusiv pentru « *poporul ales* », care nu este chiar ultimul dintre neamurile pământului.

Lucrările acestei a doua înfăţişări a tribunalului duraseră ziua întreagă fără întrerupere, nici măcar pentru prânz. Ziariştii ciuguliseră câte ceva din traistă sau îşi făcuseră de lucru cu câte o bomboană…

Preşedintele Schoepf – Domnule avocat al lui Hitler, mai aveţi ceva de adăugat ? Această înfăţişare a fost neobişnuit de lungă şi nu voi întârzia să îi pun capăt.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Doresc numai să subliniez, în faţa onoratului tribunal, că, până la începutul celui de al II-lea Război mondial, clientul meu n-a încetat o clipă să lucreze cu Comitetul Evian, pentru a găsi problemei jidoveşti o soluţie

omenească şi, pe cât posibil definitivă, adică finală. Da « *finală* », termen în jurul căruia se fac atâtea speculaţii de prost gust, ba chiar sinistre ; finală, întrucât această chestiune, ce confruntă încă omenirea, durează de zeci de secole. Pe bună dreptate, clientul meu era doritor şi se simţea dator să rezolve delicata problemă ce se agravase exact după venirea lui la putere.

La 2 februarie 1939, delegatul german Wohlthat confirmă acceptarea de către al III-lea Reich a acordurilor pregătite prin negocierile dintre Rublee, din Comitetul interministerial, şi doctorul Schacht. În acest fel, s-a constituit un prim contingent de 600 000 de Jidani, a căror situaţie corespundea obligaţiilor stabilite de legile de la Nuremberg, pentru a putea emigra. Au fost însă exceptaţi Jidanii de peste 45 de ani, a căror reciclare profesională şi chiar emigrare ar fi fost mai dificilă.

Acestora de pe urmă, la propunerea clientului meu, Germania le-a recunoscut dreptul de a trăi în pace, pe pământul Reichului, până la sfârşitul zilelor lor. Emigranţilor li s-a recunoscut dreptul de a-şi lua cu ei efectele lor, în primul rând echipamentul ce permitea fiecăruia să îşi exercite profesiunea. Menţionez, odată în plus, înţelegerea şi umanismul clientului meu, care a insistat în faţa Reichstagului şi a altor instituţii ale Reichului, pentru ca Statul german să renunţe la taxa de emigrare, de până atunci. Subliniez şi insist asupra faptului că, cu această ocazie, Jidanii din lagărele de concentrare, ce urmau să emigreze, au fost eliberaţi, stabilindu-se un sistem de schimb valutar după modelul acordului *Haavara*. În acest fel, cei 600 000 de Jidani pe cale de a părăsii Germania şi-au putut salva capitalurile anterior blocate în băncile Reichului.

Statul german a reţinut însă o « contribuţie răscumpărătoare» de un miliard de mărci, în contul asasinării, la Paris, a diplomatului von Rath, de către un Jidan polonez. De asemenea, Statul german a mai reţinut un miliard şi jumătate de mărci, ca fond de garanţie. În plus, pentru o sumă echivalentă, Diaspora jidovească a lansat un împrumut cu 4% dobândă, pentru a finanţa instalarea fiecărui emigrant în ţara care i-a acordat viza de intrare[23].

Aceste concesii acceptate de Hitler şi propuse de Germania nu s-au putut însă realiza. Ţările democrate, ce dispuneau de suficient spaţiu, pentru a-i primi pe aceşti emigranţi sau refugiaţi, şi-au închis frontierele, împiedicând rezolvarea problemei jidoveşti atât în Germania cât şi în Europa. Pe de altă parte, în cele din urmă, Jidanii din Diasporă au renunţat la împrumutul avantajos amintit, sacrificându-şi coreligionarii germani, odată în plus, pe acelaşi altar al voinţei lor de dominaţie mondială. În apărarea clientului meu şi pentru ca Istoria să reţină acest lucru, subliniez, în faţa onoratului tribunal, că voinţa neclintită, de dominaţie mondială, a Jidanilor, cerea neapărat eliminarea lui Hitler, ce le stătea în cale; eliminare prin război economic şi diplomatic, la început, apoi prin războiul total intrat în istorie.

Avocatullui Iuda, Ivor Ben Sion – Domnule preşedinte, în cursul audienţei viitoare a onoratului tribunal, nu mă voi mulţumii numai cu denunţarea criminalului Hitler, ci voi acuza în egală măsură puterile democrate occidentale, al căror egoism îngust a fost menţionat de confratele meu.

Avocatul lui Hitler, Georg Kleist – Subliniez încă odată perfidia politicii jidoveşti, al cărei unic scop a fost provocarea cu orice preţ a războiului mondial. Refuzând propunerile Comitetului Evian, Diaspora jidovească a ales războiul. Pentru ca nimeni să nu ignore cele ce s-au petrecut şi pentru ca omenirea minţită şi manipulată să deschidă ochii, nu strică să amintim declaraţia din

ianuarie 1939, a Comitetului Director al Congresului Mondial jidovesc : « *Poporul jidovesc nu poate accepta o soluţie a refugiaţilor germani care ar avantaja economiceşte regimul nazist, în ciuda exproprierii şi expulzării, de către acesta, a coreligionarilor noştri*[24]».

Preşedintele Schoepf – Tribunalul mulţumeşte domnilor avocaţi pentru pledoariile lor. Mâine vom judeca cei doi acuzaţi pentru activităţile lor dintre anii 1933 şi 1939. Ca şi astăzi, mai întâi vom da cuvântul acuzatorului public, apoi vom asculta pledoariile apărării lui Iuda şi a lui Hitler.

Domnilor, şedinţa de faţă este închisă.

Spre Anti-Librărie

Spre Partea Întâi

Notite:

[1]. *The Jewish Daily Bulletin* din 14 martie 1933.

[2]. *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, op. cit., şedinţa a II-a, p. 19.

[3]. Werner Maser, *Die Frügeschichte der NSDAP. Hitlers Weg bis 1924*, Frankfurt-Bonn, Athenäum, 1965, pp. 155-156.

[4]. *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, op. cit., Şedinţa a 2-a, p. 21.

[5]. Eliahu Ben Elissar, *La Diplomatie du III-e Reich et les Juifs* (Diplomaţia celui de al III-lea Reich şi Jidanii), Julliard, Paris, 1969, p. 52.

[6]. Jurnalul Consiliului de miniştri din 14 iulie 1933 (Arhivele Republicii Federale Germane, R. 431 1464).

[7]. *Lettre de Rumbold à Simon*, 11 mai 1933.

[8]. *Lettre de Philippe à Roosevelt*, 23 august 1933.

[9]. Convorbirea telefonică Cerruti-Roma, 25 aprilie 1933, înregistrată sub numărul 1689 R.

[10]. Eliahu Ben Eliassar, *La Diplomatie du III-e Reich et les Juifs*, p. 43.

[11]. Robert Ardrey, *La loi naturelle. Une enquête personnelle pour un vrai contrat social* (Legea naturală. Anchetă personală pentru un adevărat contract social), Stock, Paris, 1971.

[12]. *Protocoalele Înţelepţilor Sionului*, op. cit. Semnalăm o disparitate de traducere. În ediţia *Vieille France*, p. 74, Şedinţa sau Capitolul 17, fraza citată se prezintă astfel: « *Regele Israelului va fi adevăratul papă al Universului, patriarhul Bisericii internaţionale* ».

[13]. « Sionismul încearcă să păcălească lumea cu ideea că sensibilitatea, conştiinţa naţională jidovească vor fi satisfăcute prin crearea unui Stat jidovesc în Palestina. De fapt, Jidanii ne păcălesc odată în plus. Lucrul acesta este clar : ei nu au intenţia să fondeze un Stat jidovesc în Palestina, pentru a se fixa acolo. Intenţia lor este doar de a stabili acolo sediul central al unei antre-prize de şarlatanie internaţională şi universală. În acest fel, antrepriza sau mafia lor mondială se va bucura de suveranitate, fiind la adăpost de intervenţiile altor State. Această antrepriză statală şi suverană va deveni împărăția escrocilor lor, şcoala superioară a viitorul lor terorism de Stat ». (*Mein Kampf*, op. cit. pp. 324-325).

[14]. Este vorba de cartea lui Eliahu Ben Elissar, *La Diplomatie du III-e Reich et les Juifs*, pp. 85-93.

[15]. *Ibid*. p. 93.

[16]. Instrucţiunile telegrafice ale lui von Neurath către diplomaţii germani din Londra, Ierusalim şi Bagdad. (Berlin, 1 iunie 1937).

[17]. Scrisoarea din 21 iulie 1938, a lui Lammers, directorul de Cabinet al lui Hitler, către Rudolf Hess. (Arhivele Republicii Federale Germane).

[18]. *Ibid*., Arhivele Republicii Federale Germane, Bonn).

[19]. Nota Bülow-Schwante, din 25 septembrie 1933, Bonn, DGPF C 1.

[20]. Convorbirea telefonică Bülow-Schwante cu Geneva, 26 septembrie 1933. (Bonn, DGPD C 1 849”6).

[21]. Eliahu Ben Elissar, op. cit., pp. 301-302.

[22]. Eliahu Ben Elissar, op. cit., p. 130.

[23]. Eliahu Ben Elissar, op. cit.,p. 393.

[24]. *Unity in Dispersion* (World) Jewish Congres, New York, 1948, p. 116.